

哉？

מימין למעלה ובסיכון השעון: "בצער רב" (2009); "יכולת לחזור לציר פיגורטיבי. לא?" (1989); "נפש קטנה" (2005); ללא כוורת (1992)
מתקה התערוכה "מה שנוצר", אוצרים: אורן ברשוני, אורן ברשוני, עמר אשל. הצבאות באדיבות מליה בענין והאגודרים

ליקים את הצוואה

התערוכה "מה שנוצר", מעבודותיו של גרשוני, היא לא תערוכה היסטורית ולא רטרוספקטיבית, אלא תערוכה אישית שאצרו יядיו

היום לא פחות מאשר昂 בקופה השניה נפרש הייצוג של התקופה הזאת, שבזה הציג את סדרת "חיי רקסות" – פקעות וצלבים ושפתיים דשנות, והההדור של שירת חיים גורי בתקען, ואת "הייל! הייל!" – דיוקן יצחק אהובנו, כחיל בכוויאן ישראל. גרשוני נמצא תמיד וללא אבד מעולם. הנה, אפילו עכשו זורן רביבאנה תלה עבדה שלו בפתחה "בעיות השעה", התערוכה הראשונה (האלגנטית) שלו כאוצר ראשי במוחיאן תל אביב. אבל "מה שנוצר" היא תערוכה שאצרו הבנים והבת, לא היסטורית, ולא רטרוספקטיבית, אלא אישית. האמן פורטלייט, מארגנט וממושמעת. שניים, גם בנו האמן הצלם אורי, ובנו הגייר הפיגורטיבי ארם, מתארים לרוב את הסובייקט שלהם במלואו ובמסדר בסביבה סטראלית, שכבה מעטימ החפצים והפריטים. אצל האב הכל אחרית, ורימה ומייה מתלבזות עם האות והשפה. מה פירוש להיות בנימ ובת של אמן טוטאלי? אין תשובה. לא כתוב על הקיה אין יידיים. הדיאלוג עם האב מתקיים בין העבודות לבין האזרחות המיללים בכ-tab ידו נקראות עכשי כמו מילוטוי של אדם שכתב באכבעות טבולות כדמות של אט צוואתו על הקיה. מהו היזיון, אהבה? חושבת על מזותם כיבוד'אך בדרך החוצה לשאוף אוויה, מסתכלת שוב בעכבה "טינטלי" ■ מישל-חווטר-ברירה" מ-2005, וקוראת: "בצער רב".

גבוען מרגישה באפקט "בוקר טוב אליה", והגרשוני מה חשב? אין לו תערוכות קטנות.

2 בקופה העליונה, על הצייר השישי בסדרה "ארבעה שירים רצינאים" מ-1986, אני קוראת את השורה האחורה היודעת מפרק יג של האינטראל הקורינתיים: "...כעת עומדות שלוש אלה: אמונה, תקווה, אהבה; והגולה שבה – אהבה". אחר כה, בבייט, אקרה שגרשוני ש"ניצד" את האמנות שלו היה גם גרשוני הדתי היהודי. מול העובדה "יכולת לחזור לציר פיגורטיבי. לא?", צלב קרטן ועליז כתם פנים מהיך – אני עונה בלב, לא. ברור שגרשוני יכול להיות גם מצחיק.

3 פגשה מחדש עם האמנות של משה גרשוני היא בכיכול בלתי אפשרית, אבל היא קורית. על אף ומי שום שגרשוני הרגע ונחקק, ונאהב ונודה, ונמכר ונסח, והשפיע ויעזע ויריבל את האמנות הישראלית. תקועה פת השיא הלבידני האינטלקטואלי שלו והתקבּי לtot הממסדיות הגיעה עד העימות עם הממסד בשאלת מי בעזם נתן לו את פרס ישראל, המשלה המਸומנת או המדינה? (גרשוני סייר לבוא לטקס וללחוץ יד לא-ישראל שרון והפרס מלחת ממנו) – השאלה בוערת

1 הוצאתי את הטלפון שלו וצילמתי את העבודות של משה גרשוני בגלריה גבען. "מה שנוצר", תערור כה פוטס מודפס מעבודתו, שאצרו בניו ובטה. תערור כה עזה, מרגשת, מסעירה ועטיקה.陪同 שכך אפשר היה לחשב, והוא גם יסוד לחשוב, שאי אפשר להיפגע מחדש עם גרשוני, שהאמנות שלו הוגנה והשפיעה והתקבלה ונכחתה. שנאמר הכל. אבל לא. "מה שנוצר" היא תערוכה חדשה של גרשוני ני, במלוא מוכן המילא. במלוא מוכן החוויה. על אף שמנעות בה העבודות שלא הוגנו, למשל שתי כסות ועריות שנראות כאילו נשטפו דם, ולטירות שהגלריה צורה, כורעת בעצם, מהכיל 35 עבדות, אף על פי שהחלל אליו היה ציריך צביעה אחרת, גנתה רצפה אחרת, חליקה אחרת, ובכל זאת, בכניטה, כבר בקופה הראשונה, זה עוללה. ודפק מואן. אינטוחות, משיכה, רתיעת, פלייה, השותפות. ההכרה בעוזמתה הגרשונית. המסרים שנכתבים על הניר ("שלום לכם") בכתב ידו העגול, ניתכים ומתערבלים יחד אל הבירת החדשנה וממנה אל מליחנות ישראל, וההומוס' קסאלוות שלו, הצעדים הניגרים שלו, הנוף של גרא-שוני עצמו, שנוכח נמצוא בציור, כי הוא ציר באצבע, ומנגד הפסקים והציגותים והמלילים שהפכו "טיסטניים" של פורמלטים לבשר מבשרו של הצייר, שנטמו בטור העבודה, בצעם האודם, כדם. בגלריה